

Toda ne izgubi se nikdar med maso, temuč ohrani vedno svojo individualnost, izpopolnjen isto do najvišje stopnje, ki jo moreš doseči po svoji fizični in duševni moči. Ta harmonični temelj, to teženje po obestranskem napredku, združeno z veliko, navdušujočo ljubeznijo do naroda, do domovine, do ljudstva, to je tisto lepo, plemenito, kar razločuje Tyršovo organizacijo od drugih telovadnih organizacij. Drugo brez družega ni popolno, drugo brez družega je enostransko in spelje lahko na pota, ki so visoko oddaljena ali pa v prav nasprotni smeri idealu, ki ga je M. Tyrš češkemu sokolstvu začrtal.

Tudi pravi nekje Tyrš: „Česar ves narod ne zna, nihče ne zna. Česar narod še ni zvedel, nihče ni zvedel. Kar po narodu ni nastalo, sploh ni nastalo.“ Leto 60. prejšnjega stoletja in naslednja leta, ki so vzbudila avstrijske narode izpod jarma absolutizma in izpopolnila vrste narodnih delavcev z mladimi, navdušenimi močmi, ta leta so vzbudila tudi

zavest, da narod brez ljudstva, brez najširših mas ne pomeni nič. In zato je hotel tudi Tyrš pritegniti svoji organizaciji najširše mase češkega naroda. On pravi: „Tu ne more ogromen del (naroda) ostati samo občinstvo, mi nismo samo zato, da bi nas drugi gledali in našim težnjam pritrjevali, tu mora sčasoma vse občinstvo ne izginiti, ampak menjaje vstopiti na telovadišče in se krepiti na njem gotova leta.“ Dovolj demokratičnega duha je imel že Tyrš, zakaj njegovo „sokolsko bratstvo“ ni samo fraza ali vsaj biti ne sme tamkaj, kjer hočejo slediti sokolskim ciljem.

Dve veliki zaslugi za sokolsko organizacijo zaznamenuje Tyršev življenje: telovadec je podal dosedaj najpopolnejši telovadni sestav in dvignil je njih organizacijo do idealne višine narodove telesne in npravne moči in popolnosti. Ker pa ravno to dvoje visoko razločuje sokolsko organizacijo, kjer se ravna po Tyrševih pravilih, od družih telovadnih organizacij, sem se pomudil nekoliko dalj pri tem. (DALJE.)

ANTON MEDVED:

PREPOZNO.

Vse urneje, kot menimo,
hiti življenja čas,
in mnogo manj ga cenimo,
kot vreden je za nas.

S sijajnim upom varamo
srcé mladostne dni,
ko se čez noč postaramo,
odpró se nam oči.

Za sabo daleč gledamo
gradove ničnih sanj,
pred sabo se zavedamo
le trudov brez dejanj.

Vzdihujemo užaljeni:
O kje leži zaklad?
Leži v megli oddaljeni —
in vmes zija prepad.

